

Madár János

## Tört őszi ének

Szétnyíló táj,  
cserépdarabok,  
lábnyomokban  
megrepedezett jel,  
végzet.  
Szülőföldem olyan,  
mint az utolsó lélegzet.

Még áll,  
de már  
rogyadozik az ól,  
érett gyümölcsök  
szivárognak  
a föld repedéseibe,  
bomló falevelek  
a kincsen.  
Mint ahol  
gazda nincsen.

Az elhagyott  
tanyák fölött  
megbillent a csillag:  
hull,  
hull  
a kő.  
A dús mezőkre,  
koldusok, szolgák  
egyetlen  
édenére is  
rázúdult  
az idő.

A megcsontosodott  
növényi szárok  
labirintusa  
túl szűk.  
Nagyapám is  
ott botladozik,  
mint egy hajlott fa,  
ott vonul köztük.

A kukoricatáblák  
száraz gyalogútjain

mennek hosszú sorban  
a szegények.  
A Nap békés csöndjét  
szétzúzta  
tört őszi ének.

## Lapozz bele a fákba

Lapozz bele a fákba,  
minden levél egy-egy győzelem.  
Az évgyűrűk lágy erezetében  
indulj el örökre velem!

Az idő mostoha nemlét,  
csak a kezed lesz áldott virág.  
Ujjaid meggömbült menedék záloga,  
mire fényes feszületté magasodik  
szívedben a vágy.

Érezni, fájni –  
csak tiszta ember tud.  
A hófehér égboltot  
sose hazudd!

Csillagnyi csupán  
ez a világ,  
és benne a szó,  
az ének is  
törékeny ág.

Madarak tolla, ha rávetül  
megmaradt gallyainkra,  
akkor a csönd  
mégis eljőhet.  
Beleszivároghat  
lábnyomainkba  
és cipelhet  
árnyékot, követ.